

آینده تربیت بدنی

مترجم:
مهدی کاظم واعظ موسوی
استادیار دانشگاه
امام حسین (ع)
نویسنده:
مفتری د. کولو
دانشیار آکادمی
ورزش نظامی آمریکا

(تربیت بدنی در قرن ۲۱)

با به پایان رسیدن قرن ۲۰ و ورود به قرن ۲۱، معلمان تربیت بدنی باید دیدگاه طولانی مدتی برای حرفه خود در نظر بگیرند. پیشرفت روزافزون تکنولوژی، اجازه نمی دهد که بنیانگذاری این دیدگاه طولانی مدت، بسادگی صورت پذیرد. تکنولوژی دنیای ما را تغییر می دهد و امروز و آینده آموزش و پرورش ما را دستخوش تحول می کند. تکنولوژی، جامعه و ارزش های آن را تغییر می دهد. نورمن (۱۹۹۳) اظهار کرد که «بخش ساده پیش بینی، تکنولوژی و بخش دشوار آن تأثیر اجتماعی است و بر زندگی، الگوی زندگی، عادت های کاری و فرهنگ اثر دارد. در قرن ۲۱، تکنولوژی های قدرتمندتری به مدارس پا خواهند گذارد. در مدرسه و جامعه آینده، تعلیم و تربیت احتمالاً با امروز بسیار متفاوت خواهد بود. آینده برای تربیت بدنی چه به ارمغان خواهد آورد؟ تربیت بدنی برای آینده چه خواهد داشت؟

نگاه به آینده

تصور کنید که به یک ماشین زمان پا می گذارید و به آینده سفر می کنید. در سفر به آینده، شاهد برگزاری یک کلاس تربیت بدنی هستید، معلم در

زمین در آن وجود ندارد، همان گونه که فضانوردان در این اتاق ها تمرین می کنند یا می توان فرض کرد دانش آموزان با استفاده از برنامه های پیشرفته رایانه ای، با بچه هایی در

کلاس تربیت بدنی چگونه درس می دهد؟ چه درسی خواهد داد؟ محل تمرین بچه ها چگونه است؟ می توان فرض کرد تمرین ها در اتاق هایی برگزار می شود که جاذبه

قاره ای دیگر بازی می کنند یا می توان فرض کرد حریرفان هولوگرامی (Hologram) که با رایانه طراحی می شوند، کاملاً با توانایی های دانش آموزان مطابقت دارد. فن آوری های آینده، احتمال های تصور نشده ای را به بار خواهد آورد. اگر این دیدگاه علمی-تخیلی نتواند آینده تربیت بدنی را به تصویر کشد، یقیناً تکنولوژی شیوه اداره کلاس را تغییر خواهد داد. در حال حاضر، هر مجله علمی تربیت بدنی را که ورق بزنید یا به هر سایت رایانه ای سرکشی کنید، در خواهید یافت که در آن بخشی به عنوان تکنولوژی وجود دارد که بر حرفه ما

دقت به برنامه های تمرینی خود اعتبار بیش تری ببخشند. استفاده از رایانه برای جمع آوری داده ها و مطالعه کردن شیوه اجرای دانش آموزان؛ ایجاد سایت های رایانه ای تربیت بدنی و پرونده های رایانه ای شاگردان فعالیت های دیگری است که با استفاده از فن آوری جدید انجام می شود. همان گونه که رایانه های شخصی به وسایل قابل دسترسی برای هر خانواده بدل شده اند، این احتمال وجود دارد که در آینده فن آوری رایانه ای بتواند با برنامه ریزی تمرین، تحلیل اکسیژن دریافتی و فشارخون؛ تحلیل بیومکانیکی حرکت و مهارت های ورزشی نیز در سطوحی پایین تر از تحقیق های علمی نیز قابل دسترس باشد.

مشکل های فن آوری

رینتالا^۲ (۱۹۹۸) تذکر داد که «هنگام استفاده از تکنولوژی در تعلیم و تربیت، باید به

جهش به آینده فقط به فن آوری مربوط نیست، بلکه به تکامل انسان نیز مربوط است.

کودکان، به اندازه کافی تمرین نمی کنند. زمانی را که به تماشای تلویزیون، بازی ویدیویی یا کار کردن با رایانه می پردازیم، زمان بی حرکتی بدنی است. انجمن پزشکان امریکا که اخیراً گزارش عمومی درباره تربیت بدنی و بهداشت صادر کرده است به خطرهای بی حرکتی اشاره کرده و آگاهی مردم درباره اهمیت و ارزش تربیت بدنی را خواستار شده است.

پست الکترونیکی و بازی های رایانه ای، اغلب به تعامل واقعی انسان ها نمی انجامد؛ از این رو، به انزوا و شخصیت زدایی افراد منجر می شود. این اثر پدیده ای است که برخی از آینده شناسان به آن **Cocooming** می گویند. زندگی در یک دنیای غیر واقعی در خانه افزایش خواهد یافت، زیرا هم راحتی هم امنیت بیش تری خواهد داشت (کرابول ۱۹۹۹)^۳. حریرفان مجازی هولوگرامی، نظارت فیزیولوژی پیشرفته و سایر ابداع ها ممکن است هیجان، تصور روشن، سرگرمی و ارزش های تربیتی به بار آورد، اما نتیجه آن ممکن است به تولید پدیده ای منجر شود که شباهتی به انسانی مطیع دارد. کنش متقابل فرد با فرد به صورت چهره به چهره در حال نابودی است. ما به ارتباط با دیگران، به دنیای مادی و به تقویت بیش تر ارزش های انسانی نیازمندیم. سردی و رقابت جویی در جامعه تکنولوژی زده، تقویت ارزش های انسانی و مسؤولیت های اجتماعی را می طلبد.

تربیت بدنی: حلقه گمشده

در جوامع اولیه، اساس آموزش

مسؤولیت های آینده و برآوردن نیازهای یک جامعه بزرگ تر نظر داشت. اغلب، ماشینی شدن زندگی به بی حرکتی ما انجامیده است. بسیاری از مردم، خصوصاً

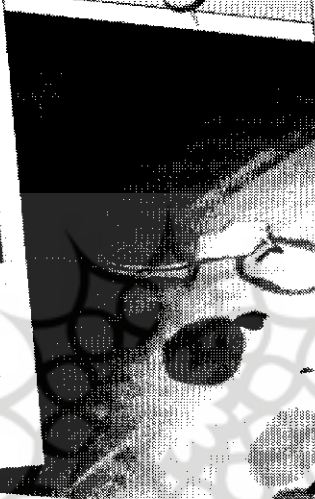
تأثیرگذار است. امروزه، بسیاری از معلمان تربیت بدنی از نمایشگرهای ضربان قلب استفاده می کنند تا سطح آمادگی شاگردان خود را بسنجند و با

اگر دیدگاه علمی-تخیلی نتواند آینده تربیت بدنی را به تصویر کشد، یقیناً تکنولوژی شیوه اداره کلاس را تغییر خواهد داد.

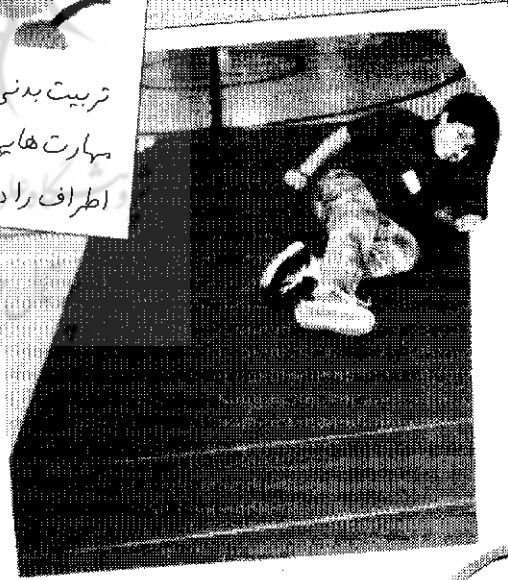
یکی از مدل های معروف برای تدریس مهارت های فردی و اجتماعی مدل TPSR است.

تربیت بدنی امروز و آینده، شاگردان را با مهارت هایی آشنا می کند که بتوانند دنیای اطراف را درک و با آن ارتباط برقرار کنند.

ویژگی روشن مدارس قرن ۲۱، عامل انسانی آن است.

در قرن ۲۱، شاید مهم ترین هدف تربیت بدنی این باشد که ما را در تماس با یکدیگر و با واقعیت نگه دارد.

و پرورش بقای فرد در گروه بود. افراد باید با یکدیگر کار می کردند تا نیازهای گروه تأمین شود در غیر این صورت گروه دوام نمی آورد. اگر گروه دوام نمی آورد، نژاد انسانی منقرض می شد. برنامه تدریس در جوامع اولیه به وسیله طبیعت فراهم می شد (فریمن ۱۹۸۷)۴.

مهارت های ابتدایی بقا شامل: شکار کردن، ماهیگیری، دویدن، پریدن، بالا رفتن و جنگیدن بود. مهارت های مهم بقا در قرن ۲۱ چه خواهد بود؟ تربیت بدنی امروز و آینده، دیگر فرصتی برای یادگیری و تمرین مهارت های بقا ندارد، بلکه ما در کلاس تربیت بدنی شاگردانمان را با مهارت هایی آشنا می کنیم که بتوانند دنیای اطراف را درک و با آن ارتباط برقرار کنند. تربیت بدنی و حرکت، ابزار اصلی ما برای حفظ شخصیت، تقویت همکاری جمعی، قبول مسؤلیت فردی، گسترش آگاهی فرهنگی و اطمینان به ارزش های انسانی است. این ها مهارت های بقا قرن بیست و یکم هستند.

تربیت بدنی، همیشه به مهارت های فردی و اجتماعی نظر داشته است. شاید بهترین مدل تدریس این مهارت ها، مدل هلیسون (۱۹۹۶)۵ باشد که ۵ سطح پیشرفت از مسؤلیت ناپذیری تا اهمیت دادن به دیگران را در نظر گرفته است. این رویکرد دانش آموزان، تعلیم و تربیت یکپارچه، یادگیری تعاونی و تفکر بازتابی را مدنظر قرار می دهد. یکی دیگر از مدل های معروف برای تدریس مهارت های فردی و اجتماعی مدل TPSR است که به افزایش اطمینان، هماهنگی و

مهارت های اجتماعی نظر دارد (پلاسک ۱۹۹۶)۶. قصد دورویکرد فوق این است که کودکان اجتماعی بار بیابند. این مدل ها فراتر از آموزش مهارت های حرکتی، بازی ها، ورزش ها و فعالیت های آمادگی جسمانی عمل می کنند.

نتیجه

رخ دادن تغییر، اجتناب ناپذیر است. ما باید برای رو به رو شدن با مشکل های آینده مجهز شویم. شکی نیست، راهی که به آینده می رود دائماً در حال بازسازی است و ممکن است مسیرهای فرعی متعددی در آن ایجاد شود. معلمان تربیت بدنی حال و آینده، باید هم تغییر را بپذیرند هم آن را هدایت کنند. این امر مستلزم خطر کردن محاسبه شده، مطلع بودن و آموختن دائمی است.

معلمان تربیت بدنی باید انعطاف پذیر باشند. هنگامی که شاگرد و معلم با تکنولوژی آشنا شوند، شیوه تعلیم و تربیت تغییر خواهد یافت. تکنولوژی، محیط تربیت بدنی را به شیوه های گوناگونی تغییر خواهد داد. برای نمونه، تکنولوژی بر شیوه تحقیق، شیوه تدریس و برنامه ریزی ما اثر می گذارد. در این وضعیت ما به جای آن که مجبور شویم خودمان را با تکنولوژی هماهنگ کنیم، باید سعی کنیم اصول منطقی آموزشی خود را حفظ و تکنولوژی را با آن هماهنگ کنیم (رینتالا ۱۹۹۸). بدیهی است مدارس باید این تکنولوژی را بپذیرند تا به منابع بیش تری از شبکه ها دسترسی داشته باشند. به هر حال؛ ویژگی روشن مدارس قرن ۲۱، عامل

انسانی آن است. معلمان تربیت بدنی باید برنامه خود را به گونه ای طراحی کنند که با دنیای پیچیده و متغیر آینده متناسب باشد و در قرن ۲۱، با استفاده از تکنولوژی به افراد کمک کنند تا نیازهای آمادگی جسمانی و حرکتی خود را برآورند. در این قرن، شاید مهم ترین هدف تربیت بدنی این باشد که ما را در تماس با یکدیگر و با واقعیت نگه دارد. بُعد تجربی تربیت بدنی، فرصت یگانه ای به شاگردان برای غنی کردن تجربه های خود می دهد. دنیاهای ساختگی رایانه ای نمی توانند آموزش دهند که از راهپیمایی در جنگل، اسکی کردن در کوه، دوچرخه سواری در جاده و ... حقیقتاً چه چیزهایی نصیب فرد می شود. معلمان تربیت بدنی باید نقش حرکت آموزی خود را حفظ کنند و بپذیرند که بخشی از برنامه (بازی ها و ورزش ها) حتماً نباید تکنیکی یا حتی آکادمیک باشد. ما باید در تربیت بدنی، بدنی باقی بمانیم و قادر باشیم که با تمرین، حرکت های بدنی را آموزش دهیم و تکرار کنیم، زیرا در دنیای بی حرکت امروز، بسیار مفید خواهد بود.

منبع

Teaching Elementary
physical Education Journal
November 1999.

زیر نویس ها

1. Norman
2. Rintala
3. Krahenbuhl
4. Freeman
5. Hellison
6. TPSR: Teaching Personal and Social Responsibility
7. Aolventore Placek

